

София, 19 юлий 1930 г.

Истинския приятел се познава въ нещастieto — тая максима колкото е върна въ частния животъ на човѣка, още повече е пълна съ истина въ отношението къмъ народитѣ. Редко е имало народъ, който като българския да е повтарялъ този продуктъ на народчо мждро просвѣтление, изразенъ въ горната максима. Още по-редко тя е била повтаряна въ *положителенъ* смисълъ. Ние тукъ на балканитѣ, българския народъ, изпитали съ толкова горчевина презъ последнитѣ двацетина години последицитѣ на *свѣтовно-политическия* водовъртежъ, често пжти изнемогващи и изолирани въ нещастieto, сме повтаряли тая *истина* — въ *отрицателенъ* смисълъ. Не сж липсвали обаче и моменти, когато това просвѣтление е получавало и *позитивенъ* смисълъ. Единъ такъвъ моментъ бѣше на лице съ проявитѣ на *приятелство*, манифестирани отъ почетния докторъ Лудвигъ Розелиусъ, почетенъ генераленъ консулъ на България въ старата Ханзеатска република Бременъ и виденъ гражданинъ на нейната митрополия. Не подаръка направенъ отъ него на бедния арсеналъ на нашата авиация, не *материалната* му ценностъ, а друго е, което ни дава право да ценимъ въ негово лице единъ добъръ и искренъ приятел. Ние трѣбва да знаемъ, че именно *днесъ* Д-ръ Розелиусъ е единъ отъ малцината европейци, които не изпускатъ случая да изнасятъ предъ свѣта правотата на нашата национална и народна кауза. Ние трѣбва да знаемъ, че такива приятели сж особено *ценни* за насъ при днешното нещастно положение на България. И затова добрия приемъ на Д-ръ Розелиусъ у насъ бѣше напълно оправданъ. Затова много лошо впечатление правятъ неумѣстнитѣ бележки на нѣкои вестници, които се нахвърлиха ожесточено върху личността и „мисията“ на г. Розелиусъ. Макаръ и да се прозира *ясно*, че сж инспирирани отъ *чужди* легации, тѣ ни унижаватъ. Нека не се забравя, че ние живѣемъ въ Европа, че стопански сме *свързани* съ централна Европа, че *сърцето* на Европа е Германия и че ние трѣбва да ценимъ *всѣки приятел* въ чужбина, а особено ония, които сж приятели и въ *нещастията* ни и които изхождатъ именно отъ страни като Германия, която бидейки *голѣмъ европейски* факторъ и нашъ добъръ приятел може *само* да помогне на подложената на сжщи като нейнитѣ изпитания *малка България*.

Бележки.

Реформи въ външното министерство

Зъ в. „Миръ“ отъ 17 того В. лчевъ, правейки голѣмъ коментентъ на г. Бурова, констати- все пакъ, че реформи въ министерството на последния сж идни. И се надѣва В. Велчевъ „проучванията“ на натоварена за това комисия. Така би била ако действително г. Буровъ слѣше за своето министерство, уви! той смѣта, че за да бжшь *дипломатъ* трѣбва непременно да играешъ цѣль день *иджъ* и да монденствуашъ, а да бждешъ *ржководител* на ншната политика, —непремѣнно